

der illustrerer fordelingen af brændselsomkostningerne på el og fjernvarme.

Spørgsmål 25:

Kan § 9 erstattes af regler om, at

1. værkerne skal hvile i sig selv,
2. hidtidig praksis med selvfinansiering opretholdes,
3. fordelingen af omkostningerne ved kraft-varmeværker skal ske således, at varmen alene belastes med de omkostninger, som udvindingen medfører, og
4. energiforsyning ikke kan gøres til genstand for skattemæssig belastning?

Svar:

Opmærksomheden henledes på, at § 9 ikke blot omfatter værkers, men også distributionsselskabers, herunder kommuners, prisfastsættelse.

Dersom § 9 erstattes med de foreslåede regler, ville en opretholdelse af hidtidig praksis m. h. t. selvfinansiering medføre meget stor ulighed mellem de enkelte forsyninger og landsdele, hvilket ikke ville være i overensstemmelse med lovens almindelige formål.

En fordeling af omkostninger på kraft-varmeværkerne, således at varmen alene belastes med sine specifikke omkostninger, vil medføre, at elektriciteten belastes med alle de øvrige omkostninger, herunder samtlige fælles omkostninger for de to produktioner.

Dersom elforsyningsvirksomhederne skal hvile i sig selv, vil der næppe i praksis opstå noget spørgsmål om skattemæssig belastning, ligesom elektriciteten ikke kan anvendes som kommunalt beskatningsobjekt.

Spørgsmål 26:

På hvilke punkter fraviger §§ 9-12 de i pris- og monopollovgivningen gældende regler?

Svar:

I modsætning til monopolloven og pris- og avanceloven af 15. februar 1974 omfatter lovforslagets §§ 9-12 alle elforsyninger — også de offentligt ejede.

§ 9 indeholder kalkulationsregler, som vel i princippet kunne gennemføres i henhold til pris- og avancelovens § 6, stk. 2, dog ikke

over for de kommunale elforsyninger. Forholdene inden for denne branche er imidlertid så specielle, at det som udførligt omtalt i bemærkninger til lovforslaget (side 6-7) har givet monopoltilsynet anledning til at afgive indberetning til handelsministeriet (offentliggjort i „meddelelser“ fra monopoltilsynet 1974, s. 354).

§ 10 indeholder en ubetinget anmeldelsespligt for de af elforsyningerne fastsatte priser og betingelser.

Monopolloven indeholder kun umiddelbar anmeldelsespligt i § 6, stk. 1, for så vidt angår aftaler og vedtagelser. De af enkeltvirksomheder og sammenslutninger fastsatte priser og betingelser skal kun anmeldes efter påkrav, jfr. monopollovens § 6, stk. 2.

Ugyldighedsbestemmelsen i forslagets § 10, stk. 3, får derved et videregående indhold end den tilsvarende bestemmelse i monopollovens § 8. Ugyldighedsbestemmelsen vil først og fremmest få betydning for ændringer af priser og betingelser, idet disse først bliver gyldige, når anmeldelse har fundet sted.

Det udvalg, som foreslås nedsat i henhold til lovforslagets § 11, består af en uafhængig formand og 4 medlemmer, der repræsenterer elforsynings- eller kommunale interesser, og 4 medlemmer, der er uafhængige af disse interesser.

Monopolrådet, der består af en formand og 14 medlemmer, er principielt sammensat på samme måde. I betænkningen fra det folketingsudvalg, der behandlede forslaget til monopollov (Folketingstidende 1954-55 B, sp. 227) forudsattes det, at de medlemmer, der ikke behøver at være uafhængige af erhvervsvirksomheder m. v., indstilles af Andelsudvalget, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, handelens organisationer, Håndværksrådet, Industrirådet og landbrugets hovedorganisationer.

Spørgsmål 27:

ad § 11. En definition af „forbrugerrinteresser“ udledes.

Svar:

Begrebet må forstås i vid betydning, således at det dækker såvel husholdnings- som erhvervsforbruget og i øvrigt forbruget i den offentlige sektor.